

at der skulde ske en Tilføining om, at den modtagne Betaling eller Værdi skulde tilbagegives, hvis Kreditor har foretaget Skridt for at formaa eller forhjælpe Skyldneren til at betale hans Fordring paa de øvrige Kreditorers Bekostning. Man er ogsaa i Forslaget under Nr. 8 gaaet ud derfra, at der i den Omstændighed, at Kreditor foretager Skridt for at fremka de en Virksomhed fra Fallentens Side, som maa betegnes som retsstridig, skulde ligge et Vidnesbyrd om, at Kreditor selv heller ikke havde handlet i god Tro. Jeg skal imidlertid dertil bemærke, at det jo for det Første kan tænkes, at Kreditor ikke er i god Tro, uagtet han ikke har indladt sig saaledes paa at bevæge sin Debitor til at yde ham ekstraordinære Begunstigelser, og paa den anden Side er det meget muligt, at en Kreditor kan have søgt at formaa sin Debitor til at betale ham, uden at han derfor i mindste Maade behøver at have været vidende om Debtors insolvente Tilstand. Ved at gjøre en saadan Tilføining som den, der ere foreslaaet i Forslaget under Nr. 8, tror jeg ikke, at man i Realiteten vil opnaa Noget, men derimod forekommer det mig at være klart, at man ved denne Tilføining vil gjøre det mere omvisteligt, hvad der egentlig er Meningen, og man vil, om jeg saa maa sige, noget forviffe den klare Mening i Lovforslagets § 24. Der indeholdes tillige i dette Forslag under Nr. 8 et Forslag om, at de Ord: „var vidende“, skulle forandres til: „havde sikker Kundskab“. Det er en Forandring, som jeg i og for sig ikke kunde have noget Særdeles imod; det forekommer mig nemlig, at det betyder affkurat det Selvsamme, om man beholder Ordene: „var vidende“, eller ombytter dem med: „havde sikker Kundskab“; men derfor forekommer det mig ogsaa, at der ikke er nogen Grund til at foretage denne Forandring. Hvad i Øvrigt § 24 angaar, skal jeg kun minde de ærede Medlemmer om, at den gaar ud paa at udtale, at den Kreditor, der modtager Betaling af sin Debitor paa en Tid, da denne er insolvent og i Begreb med at opgive sit Bo til Skifterettens Behandling, skal, naar han er vidende om disse Omstændigheder, være uberettiget til at beholde den saa-

ledes paa de andre Kreditorers Bekostning modtagne fortrinlige Dækning. Jeg yttrede for, at dette er en Bestemmelse, der maa siges at være i god Konsekvens med tidligere Bestemmelser, og jeg tænker herved navnlig paa Straffeloven, som har erkæret det for at være strafbart — det er i Øvrigt Noget, der ikke blot skyldes den nye Straffelov, men Bestemmelser i samme Retning have allerede i Forordningen af 11te April 1840 — at en Debitor paa den Tid, da han forudsaa sin Fallit, begunstiger en enkelt Kreditor paa de Andres Bekostning; naar dette forholdes sig saaledes, kan jeg ikke negte, at jeg anser det for en given Ting, at den almindelige Retssølelse vil stemple det som noget Uvigtigt, at en Kreditor indlader sig med sin Skyldner i en Retshandel, som han veed er en Forbrydelse fra Debtors Side. Naar han gjør noget Saadant, saa bør han i alt Fald ikke kunne hofte Fordel heraf; han skal ikke være berettiget til at beholde, hvad hans Debitor forbrøderiff har givet ham, naar han vidste af, at Debitor handlede forbrøderiff. — Forslaget til § 25 af det ærede Mindretal staar i Forbindelse med det under Nr. 7 til § 24 stillede Forslag, og maa altsaa dele Skjæbne med dette. — Til § 27 er der stillet et Forslag, som gaar ud paa at gjøre en lille Forandring, nemlig, at, naar man forinden Falliten har ydet en bestemt Gave til Andre end sine Nærbeflægtede af en Livsforsikkring eller deslige, saa skal den ikke kunne omstødes lige overfor Gavemodtageren, medmindre Betingelserne i § 26 ere tilsteede, navnlig, at Gavemodtageren havde Anledning til at formode Giverens insolvente Tilstand. — Forslaget til § 44 gaar ud paa noget at forkorte den Frist, som gives den Debitor, der bliver opfordret til at betale sin Gjæld, til at gjøre det, hvis han vil undgaa at erklæres fallit. — Derimod er det Forslag, der er stillet til § 45, af noget større Betydning. De ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, at det 6te Kapitel gaar ud paa at stille visse Klasser af Statsborgere, nemlig Handlende, paa en noget særlig Maade med Hensyn til Fallit, navnlig ved at der paalægges dem en Forpligtelse til under visse Omstændigheder at erklære sig fallit.